

Valencià i requisit

Han passat vint-i-sis anys de l'aprovació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i sembla mentida que alguns passatges de la 'Cançó del Tio Canya' tinguen encara vigència. L'esperit de la normalització de la nostra llengua passa per damunt d'acords polítics, negociacions sindicals i esborranys de lleis. Per damunt hi ha els drets dels ciutadans i ciutadanes.

Han passat vint-i-sis anys de l'aprovació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV) i sembla mentida que alguns passatges de la 'Cançó del Tio Canya' tinguen encara vigència. L'esperit de la recuperació i normalització de la nostra llengua, de la llengua del Tio Canya passa per damunt d'acords polítics, negociacions sindicals i esborranys de lleis. Per damunt de tots aquests paradigmes es troben els drets dels ciutadans i ciutadanes, en aquest cas els drets lingüístics reconeguts en el marc legal. Encara després de tots aquests anys les denúncies al Síndic de Greuges, a les delegacions del govern i a la nostra oficina de drets lingüístics, sobre agressions, menyspreus i discriminacions en l'ús de la llengua pròpia són quasi diaris. La conclusió és que, un quart de segle després, malgrat les disposicions i els fins declarats, encara es permet una falta notòria de normalitat social del valencià. La llengua pròpia no passa de ser una llengua de rètols simbòlics i no la d'ús normal i habitual. Encara que la LUEV fixe que tot el personal de l'administració i dels serveis dependents que atenen el públic han de tenir un 'coneixement suficient del valencià', a hores d'ara encara no s'ha fet cap desplegament legal pràctic d'aquesta llei. En cap oposició ni concurs (tret dels tècnics lingüístics) no s'ha hagut de demostrar cap grau de coneixement de valencià. Pitjor encara: de les dades oficials de la Generalitat es conclou que només en un 1,2% de les places d'aquesta instància administrativa s'ha requerit algun coneixement de la llengua, cosa molt més greu, perquè una bona part del personal de l'administració ha adquirit, pel seu compte, una competència lingüística en valencià que després no practica, perquè la Generalitat i les altres instàncies administratives ni la valoren ni l'apliquen. El govern valencià ha engegat recentment el projecte d'una nova Llei d'Ordenació i Gestió de la Funció Pública Valenciana, que és el text legal que ha d'establir la regulació del coneixement del valencià com a requisit per a accedir a un lloc de feina de qualsevol administració valenciana. Remarquem que aquest requisit és general a totes les comunitats autònomes amb llengua pròpia. El País Valencià n'és l'excepció: l'única que no considera la seua llengua determinant per a administrar-se i servir ciutadans i ciutadanes, l'única que no té el requisit lingüístic per a accedir a un lloc de feina públic. Des d'Escola Valenciana, pensem que tot l'esforç normalitzador de l'escola no té continuïtat en la resta d'àmbits socials. Pensem que els valencians i valencianes no podem esperar un quart de segle més perquè es reconega la necessitat del requisit lingüístic en totes les instàncies de l'administració. La situació social actual no és la mateixa que quan s'aprovà la LUEV, el valencià s'ha fet major d'edat i a hores d'ara hi ha un cert consens lingüístic que permet d'avançar en el desenvolupament i en el compliment de la llei. Perquè el valencià és de llei, perquè cal respectar els nostres drets lingüístics i perquè el Tio Canya ha de tornar a València i veure que pot expressar-se i ser atès en la seua llengua, la que el seu besnét aprèn a l'escola. I perquè ara més que mai dir sí al valencià és igual a requisit lingüístic.

1 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)